Nr. 1. Warszawa, dnia 31 stycznia 1930 r. Rok XIII.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

Prenumerata roczna 12 zł. Cena egzemplarza 1 zł.
Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 96-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 10 stycznia Nr. 1 Rok 1930

Poz. 1. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 1929 r. o umundurowaniu dozorców celnych.

Poz. 2. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 grudnia 1929 r. o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 13 października 1928 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podatku od olejów mineralnych (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 862).

Poz. 3. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 30 grudnia 1929 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 19 listopada 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie maszyn włókienniczych.

Poz. 4. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 grudnia 1929 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 29 marca 1929 r. o wprowadzeniu obowiązku legalizacji nowych, naprawianych i sprowadzanych z zagranicy narzędzi mierniczych, niektórych rodzajów przed przeznaczeniem ich do sprzedaży lub oddaniem do użytku.

Poz. 5. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 grudnia 1929 r. o dozwoleniu przetwórniom bekonów stosowania wag przesuwnikowych ze skalami wzorcowanemi w jednostkach miar systemu angielskiego.

z 16 stycznia Nr. 2 Rok 1930

Poz. 6. Ustawa z dnia 30 grudnia 1929 r. zmieniająca niektóre postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej i uzupełnieniu ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Art. 1. Uchyla się zawarte w ustępie pierwszym art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej i uzupełnieniu ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. z r. 1928 Nr. 31, poz. 292) czasowe ograniczenie mocy obowiązującej ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. (Dz, U. R. P. z r. 1925 Nr. 43, poz. 296).

W ustępie drugim art. 1 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej skreśla się słowa: „na rok 1929".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1930 r. na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Poz. 7. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 7 grudnia 1929 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 sierpnia 1928 r. o warunkach tudzież zasadach obowiązujących przy wysyłaniu przesyłek pocztowych, zwolnionych od opłaty pocztowej.

Na podstawie ustępu 1) punkt g) art. 23 ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 584), w brzmieniu ustalonem art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 378), oraz art. 2 tegoż rozporządzenia zarządzam co następuje:

§ 1. W paragrafie 1, ustęp 5, wiersz 8 i ostatni rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 sierpnia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 702) dotychczasowy tekst klauzuli „Na wezwanie urzędowe — wolna od opłaty pocztowej" otrzymuje brzmienie następujące: „Na wezwanie urzędowe Nr.... z dnia...... wolna od opłaty pocztowej".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 8. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1929 r. w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie urzędowego badania co do włośni dzików i świń.

Na podstawie art. art. 7 i 41 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361) oraz w związku z oświadczeniem Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 sierpnia 1929 r. o wyrażeniu zgody Sejmu Śląskiego na wejście w życie na obszarze województwa śląskiego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 506) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze województwa śląskiego wprowadza się urzędowe badanie co do włośni dzików, a także świń poddawanych ubojowi w celu spożycia we własnem gospodarstwie domowem.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 9. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 grudnia 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa w sprawie ustalenia wysokości ogólnego prawa odpędu dla całego Państwa oraz podziału prawa odpędu pomiędzy poszczególne województwa na trzechlecie 1930/31, 1931/32 i 1932/33 r.

Poz. 10. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 9 stycznia 1930 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie niektórych przetworów mięsnych.

Poz. 11. Oświadczenie rządowe z dnia 11 grudnia 1929 r. w sprawie przystąpienia Estonji do Konwencji, dotyczącej Procedury Cywilnej, podpisanej w Hadze dnia 17 lipca 1905 roku.

Poz. 12. Oświadczenie rządowe z dnia 17 grudnia 1929 r. w sprawie przystąpienia Meksyku do Traktatu Przeciwwojennego, podpisanego w Paryżu dnia 27 sierpnia 1928 roku.

Poz. 13. Oświadczenie rządowe z dnia 18 grudnia 1929 r. w sprawie ratyfikacji przez Estonję i Grecję Konwencji i Statutu o ustroju międzynarodowym kolei żelaznych wraz z protokółem podpisania, podpisanych w Genewie dnia 9 grudnia 1923 roku.

Poz. 14. Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 13 grudnia 1929 r. o sprostowaniu błędu w tekście załącznika (Wykaz tytułów odnośnie do art. 9 par. 2) do Konwencji pomiędzy Austrją, Włochami, Polską, Rumunją, Królestwem Serbów, Chorwatów i Słoweńców oraz Czechosłowacją, dotyczącej przejęcia wierzytelności i depozytów z pod zarządu Pocztowej Kasy Oszczędności w Wiedniu, podpisanej w Rzymie dnia 6 kwietnia 1922 r.

---

z 23 stycznia Nr. 3 Rok 1930

Poz. 15. Ustawa z dnia 22 marca 1929 r. w sprawie zamiany państwowych pól górniczych na pola górnicze, stanowiące własność prywatną.

Poz. 16. Ustawa z dnia 22 marca 1929 r. o zmianie nazwisk hańbiących, ośmieszających lub nielicujących z godnością człowieka.

Art. 1. Obywatel polski, posiadający nazwisko hańbiące, ośmieszające lub nielicujące z godnością człowieka, ma prawo zmienić to nazwisko według przepisów niniejszej ustawy.

Art. 2. Zezwolenie na zmianę nazwiska udziela wojewódzka władza administracji ogólnej. O udzielonem zezwoleniu należy zawiadomić właściwy urząd stanu cywilnego celem dokonania wpisu w odpowiednich aktach stanu cywilnego.

Art. 3. Osoba, ubiegająca się o zmianę nazwiska, winna wskazać nazwisko, które pragnie przybrać.

Do podania należy dołączyć metrykę urodzenia i dowód obywatelstwa polskiego.

Art. 4. Podanie o zmianę nazwiska oraz akt zezwolenia na zmianę nazwiska w myśl niniejszej ustawy osób, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, wolne są od opłat stemplowych.

Art. 5. Ogłoszenia o zamierzonej zmianie nazwiska oraz o udzielonem zezwoleniu na zmianę nazwiska winny być umieszczone w „Monitorze Polskim". Koszt powyższych ogłoszeń, o ile dotyczą osób, których stan niezamożności jest niewątpliwie znany wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, pokrywa Skarb Państwa.

Art. 6. W ciągu dni 30 od dnia ogłoszenia w „Monitorze Polskim" o zamierzonej zmianie nazwiska wolno z ważnych powodów zgłosić sprzeciw do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej. W razie zgłoszenia sprzeciwu przez osoby takiego samego nazwiska, które proszący przybrać zamierza, zezwolenie nie może być udzielone

Art. 7. Wojewódzka władza administracji ogólnej odmówi zezwolenia na przybranie nazwiska historycznego, popularnego lub rozpowszechnionego oraz w tych wypadkach, gdy zachodzi uzasadniona obawa, że ubiegający się o zmianę nazwiska czyni to w zamiarze ułatwienia sobie przestępstw lub ukrycia swojej tożsamości.

Art. 8. Z chwilą doręczenia aktu zezwolenia na zmianę nazwiska, prawo do używania nowego nazwiska uzyskuje proszący, jego żona i te dzieci, które w chwili wniesienia podania nie były pełnoletnie; zaś dzieci pełnoletnie tylko w tym wypadku, jeśli do prośby o zmianę nazwiska się przyłączyły.

Art. 9. Postanowienia ustawy niniejszej nie uchylają mocy obowiązującej ustawy z dnia 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 478).

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w ciągu lat dziesięciu.

Poz. 17. Ustawa z dnia 25 marca 1929 r. o sprzedaży nieruchomości państwowej w Łodzi.

Poz. 18. Ustawa z dnia 25 marca 1929 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 67, poz. 650).

Poz. 19. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Sprawiedliwości i Reform Rolnych z dnia 31 grudnia 1929 r. w sprawie statutu wzorowego administrowania i wypłaty przez upoważnione instytucje finansowe wynagrodzeń za przymusowo wykupione lub przejęte na rzecz Państwa nieruchomości ziemskie, złożonych do depozytu sądowego.

Poz. 20. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 14 stycznia 1930 r. w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wewnętrznych w sprawie utworzenia w Boguszach ekspozytury urzędu celnego w Grajewie.

Poz. 21. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 stycznia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w sprawie wyznaczenia ostatecznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1929 r. do 30 września 1930 r.

Poz. 22. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami Spraw Zagranicznych z dnia 31 grudnia 1929 r. w sprawie przedłużenia mocy obowiązującej rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych z dnia 9 lutego 1928 r. w sprawie częściowego wstrzymania emigracji.

Poz. 23. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 stycznia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Zembrzyce w powiecie wadowickim, województwie krakowskiem przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

Poz. 24. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 stycznia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Żmigród Nowy w powiecie jasielskim, województwie krakowskiem przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

Poz. 25. Rozporządzenie Ministrów: Reform Rolnych, Skarbu i Rolnictwa z dnia 14 stycznia 1930 r. o przyznawaniu ulg w spłacie należności z tytułu długoterminowych pożyczek w obligacjach meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego.

Poz. 26. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 stycznia 1930 r. w sprawie wskazania dodatkowego pisma dla obowiązkowych ogłoszeń pochodzących od spółek akcyjnych.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

---

z 2 stycznia Nr. 1 Rok 1930

z 3 stycznia Nr. 2 Rok 1930

Poz. 1. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 4 stycznia Nr. 3 Rok 1930

Poz. 2. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

Poz. 3. Obwieszczenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Rolnictwa, oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 31 grudnia 1929 r. o zmianie wykazu rafineryj, uprawnionych do sprowadzania olejów roślinnych w stanie nieskażonym.

Poz. 4. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 17 grudnia 1929 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie ustalenia granic okręgu ochrony górniczej źródeł mineralnych zdrojowiska państwowego w Szkle, powiatu jaworowskiego, województwa Lwowskiego.

Na podstawie art. 14 i 16 ustawy z dnia 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 254), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 331) zarządza się, co następuje:

Ustala się okręg ochrony górniczej źródeł mineralnych zdrojowiska państwowego w Szkle o następujących granicach:

Od przecięcia się południowej granicy posiadłości stacji kolejowej Starzyska — Szkło z drogą dojazdową do tejże stacji kolejowej biegnie granica na południe wzdłuż powyższej drogi dojazdowej, aż do przecięcia się z drogą gminną, prowadzącą na południe w kierunku gościńca Janów — Jaworów, następnie wzdłuż tejże drogi gminnej na południe aż do gościńca Janów — Jaworów, stąd dalej na zachód środkiem gościńca Janów—Jaworów, aż do skrzyżowania się z drogą gminną, prowadzącą w kierunku południowo-zachodnim na wzgórze Hrada, dalej tąże drogą gminną ku południowemu zachodowi, aż do skrzyżowania się z drogą gminną, prowadzącą ze wzgórza Hrada ku północnemu zachodowi. Od ostatniego punktu skrzyżowania się dróg biegnie granica w linji prostej w kierunku północno-zachodnim, równolegle do gościńca Janów — Jaworów, w oddaleniu 1000 m. na południe od tegoż gościńca, aż do lewego brzegu rzeczki Szkło. Stąd biegnie granica lewym brzegiem w górę rzeczki Szkło (ku północnemu wschodowi) aż do mostku na gościńcu Janów — Jaworów, stąd środkiem tegoż gościńca ku północnemu zachodowi, aż do dojazdu kolejowego z tegoż gościńca do stacji kolejowej Jazów Nowy, dalej tymże dojazdem kolejowym ku północnemu zachodowi, aż do południowej granicy posiadłości stacji kolejowej Jazów Nowy. Stąd biegnie granica wzdłuż linji kolejowej ku północnemu wschodowi, granicą południową posiadłości kolejowej, tak, że posiadłość kolejowa leży poza obrębem rejonu, aż do stacji kolejowej Starzyska — Szkło, gdzie łączy się z punktem wyjścia, t. j. z przecięciem południowej granicy posiadłości stacji kolejowej Starzyska — Szkło z drogą dojazdową do tejże stacji.

Na powyżej zakreślonym terenie ochrony górniczej nie wolno prowadzić bez zezwolenia właściwych władz żadnych podziemnych robót górniczych wogóle, wykopów i wierceń, poszukujących wody mineralnej, oraz wykopów ponad 3 m. głębokości, w celach odwadniania lub poszukiwania kamienia.

Natomiast bez zezwolenia właściwych władz w każdym czasie wolno w całym tym okręgu ochrony górniczej wykonywać wykopy dla fundamentów pod domy i budynki gospodarcze do 3 m. głębokości.

---

z 7 stycznia Nr. 4 Rok 1930

z 8 stycznia Nr. 5 Rok 1930

Poz. 5. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej w Warszawie z dnia 2 stycznia 1930 r.

Poz. 6. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 grudnia 1929 r. o utworzeniu piątego urzędu notarjusza przy wydziale hipotecznym Sądu Okręgowego w Płocku.

Poz. 7. Umowa Zbiorowa Komisji Polubownej, ustalająca warunki pracy i płacy dozorców domowych m. Białegostoku na rok 1929/30.

z 9 stycznia Nr. 6 Rok 1930

Poz. 8. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1930/31 na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego.

z 10 stycznia Nr. 7 Rok 1930

Poz. 9. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 grudnia 1929 r. w sprawie zwinięcia Urzędu Celnego w Oranach.

z 11 stycznia Nr. 8 Rok 1930

Poz. 10. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 11. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 13 stycznia Nr. 9 Rok 1930

Poz. 12. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

z 14 stycznia Nr. 10 Rok 1930

Poz. 13. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 grudnia 1929 r. w sprawie utworzenia w Piwnicznej posterunku celnego.

Poz. 14. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 4 stycznia 1930 r. w sprawie przesunięcia terminu zwinięcia Ekspozytury Urzędu Celnego w Krakowie z siedzibą w Dąbrówce Infułackiej.

z 15 stycznia Nr. 11 Rok 1930

Poz. 15. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 stycznia 1930 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

Poz. 16. Wykaz długów Państwa i przez Państwo przyjętych gwarancyj finansowych na dzień 1 stycznia 1930 r.

z 16 stycznia Nr. 12 Rok 1930

Poz. 17. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 18. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 19. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 20. Obwieszczenie Ministra Skarbu, wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Rolnictwa oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 8 stycznia 1930 r. o zmianie wykazu rafineryj, uprawnionych do sprowadzania olejów roślinnych w stanie nieskażonym.

z 17 stycznia Nr. 13 Rok 1930

Poz. 21. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 22. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 23. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 18 stycznia Nr. 14 Rok 1930

Poz. 24. Umowa, ustalająca warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1930/31 na terenie woj. wołyńskiego i poleskiego.

z 20 stycznia Nr. 15 Rok 1930

Poz. 25. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 26. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyżą Zasługi.

z 21 stycznia Nr. 16 Rok 1930

Poz, 27. Orzeczenie Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1930/31, na obszarze województw: warszawskiego, lubelskiego, kieleckiego, łódzkiego i białostockiego, z wyjątkiem powiatu olkuskiego i miechowskiego.

z 22 stycznia Nr. 17 Rok 1930

Poz 28. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej w Warszawie z dnia 16 stycznia 1930 r.

Poz. 29. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 30. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 13 stycznia 1930 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy dla straży leśnej na terenie województw: warszawskiego, lubelskiego, kieleckiego, łódzkiego i białostockiego na rok służbowy 1929/30.

Poz. 31. Statut Fundacji państwowej p. n. „Wieś Kościuszkowska".

z 23 stycznia Nr. 18 Rok 1930

Poz. 32. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 15 stycznia 1930 r. o ustanowie-

niu niezależnego administracyjnie od nadleśnictwa zarządu tartaku państwowego w Zabłociu.

Poz. 33. Umowa ustalająca warunki pracy i płacy dozorców domów miasta Tarnopola.

z 24 stycznia Nr. 19 Rok 1930

Poz. 34. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 35. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 25 stycznia Nr. 20 Rok 1930

Poz. 36. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 stycznia 1930 r. o odebraniu debitu czasopismu p. t. „La Voix Paysanne".

Poz. 37. Obwieszczenie Izby Przemysłowo-Handlowej w Bydgoszczy.

z 27 stycznia Nr. 21 Rok 1930

Poz. 38. Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 22 stycznia 1930 r. o przywróceniu debitu pocztowego czasopismu p. t. „Złoty Wiek".

Poz. 39. Umowa, ustalająca warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1930 na obszarze Śląska Cieszyńskiego.

z 28 stycznia Nr. 22 Rok 1930

Poz. 40. Zarządzenie Wojewody Pomorskiego w sprawie uprawiania przemysłu okrężnego w Łasinie.

Poz. 41. Obwieszczenie Izby Przemysłowo-Handlowej we Lwowie.

z 29 stycznia Nr. 23 Rok 1930

Poz. 42. Umowa, zawarta w Okręgowym Inspektoracie Pracy VII Okręgu w Krakowie, ustalająca warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1930/31 na obszarze województwa krakowskiego i powiatów: Brzozów, Kolbuszowa, Krosno, Łańcut, Nisko, Przeworsk, Rzeszów, Strzyżów i Tarnobrzeg województwa lwowskiego.

III.

Okólniki

Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

1.

Okólnik Nr. 1

z 2 stycznia 1930 r.

(OL. 2138/3/29) w sprawie regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznyh.

Do

P. P. Dyrektorów Dep. I — V, Naczelników Wydziałów i wszystkich urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Niniejszem wprowadzam w życie załączony regulamin Ministerstwa Spraw Wewnętrznych*).

I. Regulamin ten jest w zasadzie systematycznie ułożoną kompilacją istotnej treści okólników i zarządzeń, wydanych do dnia 31 grudnia 1929 r. włącznie dla zarządu centralnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w zakresie: obowiązków urzędników, porządku i koordynacji pracy, sposobu urzędowania, prowadzenia korespodencji i referendarskiego opracowania spraw tak konkretnych jak ogólnej natury, nadzoru i aprobaty przełożonych, stosunku z innemi władzami i t. d.

Powyższe sprawy regulował dotychczas szereg okólników i zarządzeń wydanych w czasie od 1918 r. Okólniki te i zarządzenia, normujące poszczególne, aktualne w danej chwili zagadnienia i kwestje, nie powiązane z sobą w systematyczną całość, — ulegały z biegiem czasu zapomnieniu lub przekształceniu bez wyraźnego uchylenia tego, co już nie obowiązuje; powodowało to niejednokrotnie konieczność przypominania ich względnie uzupełniania — w konsekwencji zaś doprowadzało do rozbieżności, a nawet sprzeczności poszczególnych zarządzeń.

Tym niedogodnościom zapobiega załączony regulamin, w którym dla zaokrąglenia całokształtu organizacji pracy w Ministerstwie dodano pewne nowe przepisy jak np. § 43 o konferencjach, §§ 73, 74, 75, 76, 79, 81, 82, 84, 86 o opracowaniach referendarskich.

Regulamin nie obejmuje przepisów kancelaryjnych, a pewne kwestje z zakresu czynności kancelaryjnych normuje tylko o tyle, o ile to jest potrzebne ze względu na związek ich z czynnościami referendarskiemi.

Jako zarządzenie wewnętrzne Ministra, regulamin nie uchyla, ani nie zmienia postano-

---

*) Wydany oddzielnie.

wień, które opierają się na okólnikach i zarządzeniach Prezesa Rady Ministrów względnie na jej uchwałach. Licząc się z tem, regulamin wskazuje w poszczególnych przepisach normy określonego wyżej pochodzenia i podaje je w odpisie jako załączniki.

II. Regulamin Ministerstwa Spraw Wewnętrznych jest normą wewnętrzną bezwzględnie obowiązującą, której nieprzestrzeganie stanowi naruszenie obowiązków służbowych i pociąga za sobą odpowiedzialność porządkową i dyscyplinarną.

Obowiązkiem przeto wszystkich urzędników Ministerstwa — bez względu na ich stanowisko służbowe — jest szczegółowe zapoznanie się z treścią regulaminu i wszystkich w nim powołanych norm. O ile chodzi o urzędników, nowoprzyjmowanych lub przydzielonych do Ministerstwa, urzędnik Wydziału Osobowego, załatwiający formalności związane z przydziałem nowego urzędnika, obowiązany jest nowoprzybyłemu urzędnikowi doręczyć z urzędu egzemplarz regulaminu. W tym celu Wydział Osobowy winien być stale zaopatrzony w odpowiednią ilość egzemplarzy regulaminu.

III. Zaznacza się, że regulamin Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, jakkolwiek opiera niektóre swe przepisy na normach wyższego rzędu, będąc zarządzeniem wewnętrznem nie może służyć za podstawę do powoływania się nań w stosunkach Ministerstwa Spraw Wewnętznych ani z innemi równorzędnemi władzami i urzędami, ani też z władzami i urzędami podległemi.

Natomiast przepisy regulaminu będą analogicznie stosowane przez Główny Urząd Statystyczny, Komendę Główną Policji Państwowej i Dowództwo Korpusu Ochrony Pogranicza, o ile nie pozostają w sprzeczności ze specjalnemi przepisami, dotyczącemi organizacji i trybu urzędowania tych urzędów.

IV. Wszelkie, projektowane w przyszłości przez poszczególne Wydziały, okólniki i zarządzenia, dotyczące spraw objętych regulaminem, muszą być bezwarunkowo uzgadniane z Wydziałem Organizacyjno-Prawnym, którego obowiązkiem jest czuwać nad stosowaniem w praktyce przepisów regulaminu.

W okólnikach i zarządzeniach zmieniających, uzupełniających lub uchylających przepisy regulaminu, należy zawsze wskazać dokładnie którego przepisu (§ ustępu) regulaminu dotyczą.

V. Okólnik niniejszy wraz z regulaminem wchodzi w życie z dniem ogłoszenia:

Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie te okólniki i zarządzenia, które przy poszczególnych paragrafach regulaminu są podane pod ich tytułami, a odnoszą się do centralnego zarządu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Odtąd w zakresie organizacji i trybu pracy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych obowiązują:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z 25 sierpnia 1926 r. w sprawie zasad organizacji Ministerstw (M. P. Nr. 203 poz. 578),

2) statut organizacyjny Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, ustalany w drodze rozporządzeń względnie uchwał Rady Ministrów,

3) wydawany na podstawie statutu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych szczegółowy podział czynności w Ministerstwie,

4) regulamin Ministeratwa Spraw Wewnętrznych,

5) okólniki i zarządzenia wewnętrzne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

a) niewymienione pod tytułami paragrafów regulaminu — a więc tem samem nie uchylone,

b) wydane po dniu 31 grudnia 1929 r.

Minister
(—) *Józewski*

Rozdzielnik:
P. Prezes Rady Ministrów,
Ministerstwa,
Komisja dla usprawnienia Administracji Publicznej,
Główny Urząd Statystyczny,
Komenda Główna P. P.,
Korpus Ochrony Pogranicza,
Wojewodowie,
Komisarz Rrządu m. st. Warszawy,
Urząd dla Spraw Mniejszości.

2.

Okólnik Nr. 2.

z 10 stycznia 1930 r.

(AA. 390/2) w sprawie stosowania prawa prasowego do zakładów fotograficznych.

Do

P. P. Wojewodów oraz Komisarza Rządu w Warszawie.

Jeden z P. P. Wojewodów poruszył kwestję, czy do zakładów fotograficznych można i należy stosować przepis art. art. 16 — 19 prawa prasowego.

Celem usunięcia powyższej wątpliwości, wyjaśnia się co następuje:

Przedmiot prawa prasowego stanowią druki.

Przez „druk" rozumie się przedewszystkiem wytwory tłoczni drukarskiej (druki w ściślejszem znaczeniu); pozatem jednak także wszystkie przez jakiekolwiek mechaniczne lub chemiczne środki powielone wytwory (druki w szerszem znaczeniu).

Fotografowanie w myśl art. 142 rozp. Prez. R. P z dn. 7. VI. 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr. 53, poz. 468) należy uważać za przemysł rękodzielniczy, prowadzenie którego to przemysłu w/g art. art. 3 i 6 tego rozp. jest wolne o ile obowiązujące przepisy ustawowe nie przewidują ograniczeń.

Do wymienionych przykładowo w art. 15 rozp. Prez. R. P. z dn. 10. V. 1927 r. o prawie prasowem (Dz. U. R. P. Nr. 1 z r. 1928 poz. 1) wśród zakładów graficznych—fotografij – postanowienia, zawarte w art. 16—19, mają zastosowanie tylko w tych wypadkach, gdy chodzi o zakłady wytwarzające fotografje (zdjęcia i odbitki), przeznaczone do rozpowszechniania (art. 5 ust. 1 cyt. rozp.) t. j. uczynienia ich dostępnemi szerszemu, indywidualnie nieokreślonemu kołu osób.

3.

Okólnik Nr. 3

z 13 stycznia 1930 r.

(AP. 171/3.) w sprawie próśb o darowanie kary administracyjnej w drodze łaski.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Zdarza się często, iż osoby skazane w trybie postępowania karno administracyjnego nie korzystają z uprawnienia zawartego z art. 618 kodeksu postępowania karnego z dn. 19. III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 313) i wobec uprawomocnienia się orzeczeń władz administracji ogólnej, wnoszą prośby „o darowanie kary w drodze łaski".

Zważywszy, że w obecnym stanie prawnym prawo darowania lub złagodzenia wszelkich kar przysługuje jedynie Panu Prezydentowi Rzeczypospolitej, że tryb postępowania w tym przedmiocie nie został uregulowany przepisami rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnem, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych udziela P. Wojewodzie (P. Komisarzowi Rządu) w omawianej kwestji następujących wskazówek:

Wpływające prośby winny być poddane szczegółowemu zbadaniu, w celu ustalenia, czy w danej sprawie rzeczywiście zachodzą takie ważne i wyjątkowe okoliczności, które, w razie ich urzędowego stwierdzenia, przemawiałyby za uwzględnieniem prośby.

Należy przytem zwrócić również uwagę na okoliczność, czy skazany nie wniosł tej prośby jedynie w celu odroczenia wykonania kary.

Po rozpatrzeniu w powyższy sposób prośby, przedłoży ją Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wraz z odpowiednim umotywowanym wnioskiem, przyczem, o ile na podstawie danych, ujawnionych dochodzeniem Pan Wojewoda (P. Komisarz Rrządu) uzna, że prośba o ułaskawienie zasługuje na uwzględnienie, dałączy również akta sprawy. W razie wystąpienia z wnioskiem negatywnym, akt sprawy nie należy dołączać, chyba, że Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zażąda w konkretnej sprawie ich przedstawienia.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, uznając, że prośba o ułaskawienie na uwzględnienie nie zasługuje, pozostawi ją bez dalszego biegu, o ile Pan Prezydent Rzeczypospolitej inaczej nie postanowi.

Wkońcu zechce Pan Wojewoda zwrócić uwagę odnośnych władz mu podległych na konieczność należytego pouczania interesowanych o przysługujących im środkach prawnych, albowiem częstokroć omawiane prośby wpływają wskutek nieumiejętnego zastosowania się do przepisów formalnych, powodującego utratę praw nadanych przez ustawę.

4.

Okólnik Nr. 4

z 13 stycznia 1930 r.

(SS. 3141/3) w sprawie ograniczeń przy wyborach na urzędy gminne.

Do

P. P. Wojewodów w Warszawie, Białymstoku, Lublinie, Kielcach i Łodzi.

W ustawie samorządu gminnego z r. 1864 dotychczas obowiązującej na terenie b. Kongresówki istnieją przepisy sprzeczne z obowiązującą ustawą konstytucyjną z dnia 17 marca 1921 r. Do takich przepisów należą art. art. 234, 282 i 295, wprowadzające ograniczenia przy wyborach na urzędy gminne względem osób wyznań niechrześcijańskich w szczególności zaś względem żydów (art. 282).

Artykuły te, jako skierowane przeciwko wyznawcom pewnych religij, winny być uznane za nieobowiązujące wobec ich sprzeczności z art. art. 96 i 111 ustawy konstytucyjnej, głoszącemi, że „wszyscy obywatele są równi wobec prawa" oraz że „żaden obywatel nie może być z powodu swego wyznania lub przekonań religijnych ograniczony w prawach przysługujących innym obywatelom".

Przepisy te zgodnie z interpretacją Sądu Najwyższego (Orzeczenie Zgromadzenia Ogólnego Sądu Najwyższego z dn. 16.II 1924 r. Z. S. 69/23 — Orzecznictwo Sądów Polskich t. III poz. 330) nie mogą być uważane jedynie za program, którego urzeczywistnienie zależne jest od wydania osobnej ustawy wykonawczej, lecz przeciwnie, są one same przez się prawem normującem bezpośrednio stosunki prawne. W szeregu bowiem artykułów Kostytucji wydanie takich ustaw jest przewidziane art. art. zaś 96 i 112 takich ustaw nie przewidują, a jako-

późniejsze względem przepisów ustawy z r. 1864 oddziałać winny na przepisy poprzednie w myśl zasady „lex posterior derogat prior".

O powyższem zechce Pan Wojewoda powiadomić zainteresowane związki komunalne.

5.

Okólnik Nr. 5

z 15 stycznia 1930 r.

(SS. 4736/1) w sprawie odwoływania przez rady gminne członków sejmików.

Do

P. P. Wojewodów w Warszawie, Łodzi, Kielcach, Lublinie, Białymstoku, Wilnie, Nowogródku, Brześciu n/B. i Łucku

Wobec konkretnego wypadku odwołania przez jedną z rad gminnych na obszarze b. zab. rosyjskiego delegata swego wybranego do sejmiku powiatowego, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia co następuje:

Art. 12 dekretu z dn. 4.II 1919 r. o tymczasowej ordynacji powiatowej (Dz. Pr. P. P. Nr. 13 poz. 141), omawiając sposób powoływania członków sejmików, stwierdza, że są oni wybierani na trzy lata; utrata zaś mandatu następuje jedynie w razie śmierci członka sejmiku, utraty przez niego biernego prawa wyborczego do sejmiku powiatowego oraz jego dobrowolnego ustąpienia. Wreszcie art. 22 tegoż dekretu przewiduje wykluczenie go z pośród członków sejmiku powiatowego.

Nie przewiduje natomiast dekret z dnia 4.II 1919 r. jak również dekret z dn. 5.XII 1918 r. o ordynacji wyborczej do sejmików powiatowych (Dz. Pr. P. P. Nr. 19. poz. 51) odwoływania członka sejmiku powiatowego przez radę gminną lub miejską, którego na to stanowisko wybrała.

Ponadto, ponieważ zgodnie z brzmieniem art. 16 dekretu z dn. 4.II 1919 r. sejmik powiatowy jest przedstawicielem powiatowego związku komunalnego i jego organem uchwałodawczym i kontrolującym, niemożliwą jest rzeczą, aby członkowie ciała tego byli uzależnieni od poszczególnych gmin wchodzących w skład danego powiatowego związku komunalnego, a to nastąpiłoby niewątpliwie jeżeliby gminy miały prawo odwoływania swych delegatów do sejmików.

O powyższem zechce Pan Wojewoda powiadomić zainteresowane związki komunalne.

6.

Okólnik Nr. 6

z 17 stycznia 1930 r.

(OP. 4236/4-R.) w sprawie spisów funkcjonarjuszów.

Do

P. P. Wojewodów, (oprócz Śląskiego), Komisarza Rządu w Warszawie, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

Celem wykonania postanowień art. 18, 19 i 94 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustaliło formę list starszeństwa urzędników i funkcjonarjuszów niższych i szczegółowe wskazówki co do sposobu sporządzania tych list podało w sześciu okólnikach, wyszczególnionych w następującej tablicy

	Okólnik z dnia	Nr. kolejny	Ogłoszony w Dzien. Urzęd. Min. Spraw Wewnętrznych Rok	Nr.	poz.	strona
1	6 marca 1925 r.	29	1925	1	39	16
2	4 czerwca 1925 r.	58	„	2	269	24
3	19 listopada 1927 r.	196	1927	3/4	76	72
4	7 lipca 1928 r.	119	1928	4	11	29
5	18 grudnia 1928 r.	258	„	9	23	46
6	11 października 1929 r.	221	1929	16	327	18

Ustanowiony pierwszym z tych okólników (z 6. III. 1925 r.) tytuł ogólny rzeczonych list nie odpowiada jednak przepisowi art. 19 ustawy o państwowej służbie cywilnej, według bowiem tego artykułu zbiór list starszeństwa winien być zarazem oficjalnym spisem urzędników danej władzy.

Z tego powodu uważam za właściwe zmienić odnośne zarządzenie i dla zbioru list starszeństwa, sporządzanych przez władze wojewódzkie ustalić tytuł w następującem brzmieniu: „*Spis urzędników i funkcjonarjuszów niższych Województwa* . . . . (okręgu administracyjnego m. st. Warszawy) *z etatu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych według stanu w dniu 31 grudnia . . . . . . roku*“.

Spisy funkcjonarjuszów innych urzędów powinny mieć tytuł: „Spis urzędników i funkcjonarjuszów niższych (np. Głównego Urzędu Statystycznego) według stanu i t. d.“.

Ponieważ wreszcie z pojęciem spisu łączy się pojęcie liczby, polecam wprowadzony okólnikiem Nr. 258 z dnia 18. XII. 1928 r. *skorowidz imienny* funkcjonarjuszów przekształcić na „*Wykaz alfabetyczny urzędników i funkcjonarjuszów niższych*“ i sporządzać go w następującej formie:

Liczba porz.		Kategorja				strona spisu
		I	II	III	F. n.	
	A.					
1	Abramowicz Czesław		1			19
2	Arczyński Hipolit			1		37
	B.					
3	Bazylewski Onufry				1	48
4	Bielski Stanisław	1				2
......	......	......	......	......	......	......
......	......		......	......	......	......
	Ż.					
409	Żrobek Jan			1		35
	Ogółem	105	83	165	56	—

Ostatnia „liczba porządkowa“ wykazu alfabetycznego równać się będzie *sumie* ogólnych liczb funkcjonarjuszów, wykazanych w poszczególnych kategorjach służbowych (105 + 83 + 165 + 56 = 409).

Wprowadzony okólnikiem z 18. XII. 1928 r. *skorowidz rzeczowy* powinien być umieszczony na końcu zeszytu p. n. „*Wykaz działów*“ i obejmować jako ostatni punkt również wyżej omówiony wykaz alfabetyczny.

7.

Okólnik Nr. 7

z 15 stycznia 1930 r.

(SS. 4471/2) w sprawie kwalifikacyj pracowników komunalnych.

Do

PP. Wojewodów (z wyjątkiem Śląskiego).

Uzupełniając treść okólnika Nr. 243 z dn. 5 listopada 1929 r. L. SS. 4471 w sprawie kwalifikacyj pracowników komunalnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych powiadamia, że przy przyjmowaniu kandydatów na posady w urzędach gminnych mają pierwszeństwo poza absolwentami uczelni wyliczonych w wyżej wzmiankowanym okólniku również b. absolwenci szkoły dla urzędników Administracji Gminnej w Warszawie oraz kursów samorządowych organizowanych poprzednio przez urzędy wojewódzkie a mianowicie w Warszawie i Lublinie.

8.

Okólnik Nr. 8

z 21 stycznia 1930 r.

(AP. 1461/1) w sprawie polityki karno-administracyjnej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Na podstawie danych statystycznych, nadesłanych przez Panów Wojewodów i Pana Ko-

misarza Rządu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustaliło, że w całem Państwie od dnia 1. X. 1928 r. do dnia 1. X 1929 r. wymierzono w drodze orzeczeń i nakazów karnych miljon zgórą kar.

Wśród kar tych na pierwszem miejscu figurują wykroczenia sanitarne (23,1%), na drugiem — drogowe (22,8%).

Wprawdzie ogólny wzrost ilości kar w porównaniu z latami ubiegłemi, a w szczególności wysoki odsetek kar za wykroczenia sanitarne i drogowe tłumaczą się do pewnego stopnia z jednej strony przekazywaniem coraz nowych spraw orzecznictwu karno-administracyjnemu, z drugiej zaś koniecznością podniesienia warunków sanitarnych i higjenicznych w kraju, oraz koniecznością zapewnienia bezpieczeństwa na drogach, zagrożonego stałem wzrastaniem ruchu, tem niemniej wysoka ilość kar świadczy o tem, że akcja zarządzona okólnikiem Nr. 88 z dn. 25 kwietnia 1929 r., zmierzająca do spowodowania zmniejszenia się ilości wykroczeń administracyjnych nie jest jeszcze dostatecznie intensywnie prowadzona. Że przy należytem stosowaniu polityki okólnikiem tym wskazanej, osiągnięte wyniki są dodatnie, świadczą o tem nadsyłane sprawozdania P. P. Wojewodów, z których widać, że w Województwach, na których obszarze już przystąpiono do zrealizowania zasad polityki karno-administracyjnej i zdołano wciągnąć do tej akcji szersze koła społeczeństwa, — liczba wykroczeń stale zmniejsza się.

Fakt ten potwierdza tylko zasadę, że częstokroć prewencja jest lepszą od represji.

Drugim powodem znacznej ilości kar jest ta okoliczność, że władze administracji ogólnej nie wyzyskują w dostatecznym stopniu innych środków, będących w ich rozporządzeniu, w celu przeprowadzania swych zamierzeń. Na fakt ten Ministerstwo zwróciło już uwagę okólnikiem Nr. 47 z 26 marca 1928 r., pomimo to daje się zauważyć, że częstokroć kary wymierzane są w takich wypadkach, gdy właściwszem byłoby zastosowanie tych innych środków. Przypominam tu zatem, że przedewszystkiem w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji władze uzyskały uprawnienie, pozwalające w tych wypadkach gdy brak jest złej woli i gdy pewne zaniedbania czy zaniechania wynikają raczej z nieświadomości, na znacznie skuteczniejsze i pożyteczniejsze wymuszenie zastosowania się do przepisów obowiązujących, niż przez szablonowe wymierzanie kar. Zwracam na powyższe specjalnie uwagę Panów i podkreślam raz jeszcze, że będę zwracał uwagę nie na największą ilość kar, lecz że wyróżniać będę te dodatnie wyniki, które osiągnięte zostaną przy ograniczeniu ilości kar.

W końcu zwracam uwagę Panów, że w dalszym ciagu daje się zauważyć, iż w niektórych powiatach nakładane są masowo kary tylko za jednego rodzaju wykroczenia, np. drogowe, gdy w sąsiednim zaraz powiecie zwracana jest uwaga tylko na inne wykroczenia, np. sanitarne. Wprawdzie w okólniku Nr. 88 zaznaczone było, że nie należy równocześnie prowadzić wskazanej w nim akcji z jednakową intensywnością w dziedzinach różnych typów wykroczeń, lecz że trzeba w danym okresie wysiłki te skoncentrować dookoła jednego zagadnienia. Nie wynika jednak z tego zupełnie ani, aby inne dziedziny całkiem zaniedbać, ani też aby wybór danego zasadniczego zagadnienia był dowolny i często przypadkowy. Ustalenie polityki w tym zakresie, koordynację poczynań władz podległych i zwracanie uwagi na to, aby na sąsiadujących z sobą i znajdujących się często w tych samych warunkach obszarach, polityka karno-administracyjna była jednolita i uzgodniona z rzeczywistemi potrzebami, wkładam na P. P. Wojewodów i polecam zwracać na to stałą i baczną uwagę.

Podając powyższe wytyczne do ścisłego stosowania i przypominając jeszcze raz okólnik Nr. 88, zaznaczam, że do należytego prowadzenia polityki karno-administracyjnej przywiązuję wielką wagę i będę zwracał stale uwagę na działalność w tym zakresie władz administracji ogólnej.

O dalszych wynikach akcji przedłożą mi Panowie sprawozdanie w terminie, który wyznaczę później.

9.

Okólnik Nr. 9

z 23 stycznia 1930 r.

(OL. 2832/1) w sprawie wykorzystania orzeczeń Najwyższego Trybunału Administracyjnego o charakterze zasadniczym.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie

Najwyższy Trybunał Administracyjny wydaje bardzo często orzeczenia o charakterze zasadniczym, będące prejudykatem dla pewnych zagadnień, tak iż wszystkie po dniu zapadłego orzeczenia wpływające do Najwyższego Trybunału Administracyjnego sprawy rozstrzygane są przezeń przy zastosowaniu ustalonej już poprzednio tezy; ten tryb wyrokowania Najwyższego Trybunału Administracyjnego znalazł nawet wyraz w § 34 Regulaminu Najwyższego Trybunału Administracyjnego, wydanego rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z 25 maja 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 57, poz. 537).

Oczywistą jest rzeczą, że skoro władze administracyjne zapoznają się z tego rodzaju zasadą prawną, ustaloną w wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego, winny jej stale przestrzegać przy stosowaniu w praktyce odnośnych przepisów a to, by z jednej strony uniknąć w przyszłości rozpraw przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym, co absorbuje siły i pracę zarówno urzędu jak i Najwyż-

szego Trybunału Administracyjnego, oraz w razie uchylenia orzeczenia czy zarządzenia władzy przez Najwyższy Trybunał Administracyjny podkopuje prestige władzy, — z drugiej zaś strony naraża obywateli na zbędne koszta, tem większe, że w postępowaniu przed Najwyższym Trybunałem Administracyjnym obowiązuje przymus adwokacki.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie uważało dotychczas za wskazane zwracać uwagi P. P. Wojewodów na tę sprawę, samą przez się rozumiejącą się, zwłaszcza, że od dłuższego czasu ogłasza też w Dzienniku Urzędowem M. S. Wewn. tezy wyroków Najwyższego Trybunału Administracyjnego, zapadłych w sferze zainteresowań władz administracji ogólnej.

Zauważono jednak, iż postępowanie władz administracyjnych nie odpowiada tym wskazanym wyżej wymaganiom, stawianym z punktu widzenia sprawności urzędowania i interesu społecznego,

Wobec tego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów o wydanie zarządzeń:

1) by wszystkie wyroki Najwyższego Trybunału Administracyjnego po ich otrzymaniu przez Urząd Wojewódzki przekazywane były Wydziałowi Ogólnemu Urzędu Wojewódzkiego;

2) by wyroki te w Wydziale Ogólnym podlegały niezwłocznemu rozpatrzeniu pod kątem potrzeby podania tezy wyroku wszystkim podległym władzom do jednolitego stałego stosowania przy stosowaniu odnośnych przepisów; podanie w odpowiednio przystosowanej formie tezy wyroku Najwyższego Trybunału Administracyjnego winno być z reguły dokonane w drodze okólnika, drukowanego również w Dzienniku Wojewódzkim; jeżeliby przy sformułowaniu tezy Najwyższemu Trybunałowi Administracyjnemu nasuwały się wątpliwości, należy projektowany okólnik uzgodnić uprzednio z właściwem Ministerstwem;

3) by urzędnicy, czytając Dziennik Urzędowy M. S. Wewn. zwracali uwagę na ogłaszane w nim tezy Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

10.

Okólnik Nr. 10
z 21 stycznia 1930 r.

(SS. 4551/2.) w sprawie uchwał gromadzkich, powziętych w myśl przepisów o ustalaniu własności gruntów.

Do

P. P. Wojewodów w Łucku, Brześciu n/B., Nowogródku, Wilnie i Białymstoku.

Wobec zapytań jednego z P. P. Wojewodów województw wschodnich w sprawach: do kogo należy: 1) badanie pod względem formalnym uchwał gromadzkich, powziętych w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia. 14.X 1927 r. o ustalaniu własności gruntów nadanych włościanom przy uwłaszczeniu (Dz. U. R. P. Nr. 92/27 poz. 822). 2) orzekanie o ważności takich uchwał i całego postępowania przed skierowaniem sprawy do sędziego grodzkiego, oraz 3) uchylanie na skutek zgłoszonych odwołań i po stwierdzeniu uchybień charakteru formalnego, nieformalnych uchwał zebrań gromadzkich, powziętych z pogwałceniem jednego z artykułów powołanego rozporządzenia — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwem Sprawiedliwości i Ministerstwem Reform Rolnych wyjaśnia:

Kompetentnym w I instancji w sprawach wymienionych w zapytaniu jest właściwy Sąd Grodzki.

O ile jednak uchwała gromadzka powzięta została na zebraniu nieprawomocnem, albo też, jeżeli wójt gminy mimo zgłoszonego przeciw uchwale sprzeciwu nie zarządził zbadania sprawy na miejscu, cała sprawa podlega zbadaniu i rozstrzygnięciu przez właściwy Sąd Grodzki, natomiast wójt gminy powinien odpowiadać dyscyplinarnie przed władzą nadzorczą, jeżeli zaniedbał wykonać swe obowiązki zgodnie z postanowieniami powołanego na wstępie rozporządzenia.

11.

Okólnik Nr. 11
z 24 stycznia 1930 r.

(Wojsk. 247/6.) o uwidacznianiu w wojskowych dowodach osobistych braku obywatelstwa polskiego.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Przesyła się zarządzenie M. S. Wojsk. do wiadomości i zastosowania się, zaznaczając, że wydane ono zostało w porozumieniu z M. S. Wewn.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o wydanie podległym władzom admin. ogólnej stosownych zarządzeń zmierzających do uwidaczniania braku obywatelstwa polskiego w wojskowych dowodach osobistych osób, które wpisane zostały do list poborowych na podstawie art. 8 ust. o powsz. obow. wojsk,, a nie będących obywatelami polskimi.

Rozdzielnik

1. P. P. Wojewodowie.
2. Komisarz Rządu w Warszawie.
3. P. P. Starostowie.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
Biuro uzupełnień
L. 8182/Pob. Org.
Warszawa,
dnia 18 listopada 1929 r.

R. 302. Paszporty krótkoterminowe na wjazd do Polski — postępowanie z osobami bezpaństwowemi.

Urzędy Konsularne R. P. zagranicą żądają przy wydawaniu paszportów krótkoterminowych od zainteresowanych osób dowodów obywatelstwa polskiego. Obowiązujące dla tych urzędów instrukcje przewidują, że w braku innych dowodów, można książeczkę wojskową uważać za wystarczający dowód obywatelstwa polskiego.

Zważywszy, że książeczki wojskowe są wydawane również osobom, nie posiadającym obywatelstwa polskiego na podstawie art. 8 ustawy o powsz. obow. wojskowym z powodu niemożności udowodnienia obywatelstwa obcego, należy w stosunku do takich osób w książeczkach wojskowych uwidocznić brak obywatelstwa polskiego.

W tym celu powiatowe władze administracji ogólnej otrzymają zarządzenie z Min. Spraw Wewnętrznych, aby w rejestrach, spisach i listach poborowych wyraźnie zaznaczały brak obywatelstwa polskiego u tych osób, które do rejestrów wzgl. spisów lub list poborowych zostały wpisane na podstawie art. 8 ustawy.

Powiatowi Komendanci Uzupełnień obowiązani są adnotacje te uwidocznić czerwonym atramentem w głównych księgach ewidencyjnych (aneksach) i zeszytach ewidencyjnych w rubryce „Nazwisko i imiona" (nad nazwiskiem) — w sposób następujący: „Nie posiada obywatelstwa polskiego".

Na podstawie zastrzeżenia o braku obywatelstwa polskiego, uwidocznionego w zeszycie ewidencyjnym, powinna formacja, przy wystawianiu książeczek wojskowych umieścić w rubryce „Nazwisko i imiona" (nad nazwiskiem) analogiczną adnotację „Nie posiada obywatelstwa polskiego".

Identyczny wpis ma być umieszczony również w zaświadczeniach wojskowych, wydawanych osobom zaliczonym przy poborze do pospolitego ruszenia, oraz w zaświadczeniach wojskowych, wydawanych poborowym kat. A przeniesionym do rezerwy bez odbycia czynnej służby wojskowej.

W razie uzyskania później przez te osoby obywatelstwa polskiego, powinien właściwy, powiat. komendant uzup. skreślić zastrzeżenie o braku obywatelstwa polskiego w głównej księdze ewid. i w zeszycie ewid. o ile zainteresowana osoba przedstawi w P. K. U. dowód nadania obywatelstwa polskiego względnie jeżeli powiatowy komendant uzup. otrzymał w tej sprawie urzędowe zawiadomienie.

Skreślanie zastrzeżenia w gł. ks. ewid. i zeszycie ewid. należy omówić w odpowiednim miejscu, podając datę i podstawę skreślenia (L. dz. P. K. U.).

W razie skreślenia zastrzeżenia należy zainteresowanemu wydać z urzędu nowy wojskowy dowód osobisty (książeczka w., zaświadczenie wojsk.). Poprzedni dowód (z zastrzeżeniem) ma być odebrany i zniszczony protokólarnie przez spalenie w obecności oficera, a protokół spalenia ma być złożony do archiwum pod odpowiednią L. dz.

W odniesieniu do osób, których brak obywatelstwa polskiego stwierdzą władze admin. ogólnej po wydaniu im książeczek wojskowych (zaświadczenia) pow. komendanci uzupełnień powinni po zawiadomieniu ich o tem zamieścić dodatkowo odnośną wzmiankę w książeczkach (zaświadczeniach) wojskowych i innych dokumentach ewidencyjnych.

Jeżeli osoba, nie posiadająca obywatelstwa polskiego, ubiega się o paszport zagraniczny i przedstawi władzom admin. ogólnej wojskowy dowód osobisty (ks. wojsk., zaśw. wojsk.), nie zawierający zastrzeżenia o braku obywatelstwa polskiego, wówczas władza admin. ogólnej obowiązana jest spowodować umieszczenie tego zastrzeżenia przez właściwego powiat. komendanta uzup.

W razie powzięcia przez urzędy konsularne jakichkolwiek wątpliwości, dotyczących obywatelstwa osoby ubiegającej się o paszport na wjazd do Polski, a legitymującej się jedynie książeczką wojskową, wzgl. zaświadczeniem wojskowem, urzędy te będą obowiązane wyjaśnić powstałe wątpliwości drogą porozumienia się z właściwą pow. władzą administracji ogólnej w kraju.

Proszę Pana Generała o polecenie podania powyższego podległym P. K. U. do wiadomości i ścisłego zastosowania się.

Szef Biura Uzupełnień

Otrzymują:
D-cy O. K. Nr. I — X.

12.

Okólnik Nr. 230
z 31 grudnia 1929 r.

(Z. O. 4630/29) o wydawaniu świadectw zdrowia na użytek P. K. O. przez lekarzy powiatowych.

Do
P. P. Wojewódów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Ponieważ Pocztowa Kasa Oszczędności zwróciła się do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z prośbą o poparcie jej działalności ubezpieczeniowej przez zezwolenie lekarzom powiatowym przeprowadzania badań lekarskich klientów P. K. O., Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zezwala, aby lekarze powiatowi przeprowadzali badania klientów P. K. O., oczywiście

w godzinach pozaurzędowych i w ten sposób, aby to nie przeszkadzało w wykonywaniu czynności urzędowych.

Za każde takie badanie P. K. O. będzie płacić lekarzom powiatowym po 10 złotych.

IV.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

13.

Pismo Nr. OB. 2366/3
z 20 grudnia 1929 r.
o zakupie materjałów piśmiennych pochodzenia krajowego.

Do

P. P. Wojewodów.

Nawiązując do zarządzenia z dn. 28.IX 1927 r. Nr. OB. 3320/27 przypomina się na podstawie okólnika Prezesa Rady Ministrów z dnia 3.XII.1929 r. Nr. 61 (N. dz. 14663), o konieczności zakupywania przez urzędy państwowe materjałów piśmiennych wyłącznie pochodzenia krajowego.

Przypomnienie to spowodowane zostaje zawiadomieniem Ministra Przemysłu i Handlu, że niektóre urzędy państwowe w dalszym ciągu posługują się materjałami piśmiennemi niekrajowego pochodzenia, przez co zwiększają i tak dużą pozycję towarów piśmiennych importowanych z zagranicy.

Zechce przeto Pan Wojewoda zarządzić bezwzględne przestrzeganie powyższego okólnika jak również za niewykonywanie tego polecenia czynić odpowiedzialnymi osobiście tych urzędników, którym powierzone jest dokonywanie zakupów.

14.

Pismo Nr. Wojsk. 3439/2
z 7 stycznia 1930 r.
w sprawie Wyższej Szkoły Sztuk Pięknych i Przemysłu w Roubaix.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Wskutek pisma Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 18.XII ub. r. Nr. IV S. W. 11184/29 Min. Spr. Wewn. zawiadamia Panów Wojewodów (P. Komisarza Rządu), że Wyższa Szkoła Sztuk Pięknych i Przemysłu w Roubaix we Francji (Ecole Nationale Supérieure des Arts et Industries Textiles (de Roubaix) jest uznana za uczelnię wyższą, uprawniającą do odroczenia służby wojskowej w myśl § 3 rozporządzenia Ministra Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 26 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34 poz. 315).

15.

Pismo Nr. Wojsk 3338/4
z 7 stycznia 1930 r
w sprawie szkoły Technikum Lage (Lippe) w Niemczech.

Do

P. P. Wojewodów Komisarza Rządu w Warszawie.

Wskutek pisma Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 16.XII ub. r. Nr. III A. 9672 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu), że uczniom Technikum Lage (Lippe) w Niemczech mogą być udzielane odroczenia służby wojskowej z art. 61 p. 1 ustawy o powsz. obow. wojsk. na podstawie § 2 p. 1 rozporządzenia Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dn. 26.III.1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315).

16.

Pismo Nr. Wojsk. 3507/1
z 7 stycznia 1930 r.
w sprawie Szkoły Inżynierji Cywilnej, Sztuki i Rzemiosł w Gandawie.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Wskutek pisma Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 30.XI ub. r. Nr. IV S. W. 9491/29 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia Panów Wojewodów (P. Komisarza Rządu), że Szkoła Inżynierji Cywilnej, Sztuki i Rzemiosł (Ecole du génie civil et des arts et manufactures) w Gandawie jest wydziałem Uniwersytetu w Gandawie i słuchaczom jej przysługuje prawo do odroczenia służby wojskowej z mocy rozporządzenia Ministra Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 26 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 315).

17.

Pismo Nr. OB. 3464

z 8 stycznia 1930 r.

w sprawie regulowania w terminie przez urzędy państwowe należytości Polskiej Agencji Telegraficznej.

Do
P. P. Wojewodów.

Prezes Rady Ministrów powiadomił pismem okólnem Nr. 35 z dn. 18.XII 1929 r. (Nr. 17480), że cały szereg urzędów państwowych zalega wobec Polskiej. Agencji Telegraficznej z regulowaniem rachunków za ogłoszenia i innych, tak że suma wierzytelności P. A. T. na dzień 1 listopada ub. r. wynosiła 897,618 zł. 87 gr.

W związku z powyższem zarządza się, by należytości Polskiej Agencji Telegraficznej były regulowane przez urzędy podległe Panu Wojewodzie w terminie nie późniejszym niż 2 tygodnie od chwili otrzymania rachunku.

18.

Pismo Nr. OB. 3169/19

z 14 stycznia 1930 r.

o rachunkach bieżących otwartych w Kasach Skarbowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

Nawiązując do § 3 znowelizowanych przepisów o rachunkach bieżących, przesłanych PP. Wojewodom (Panu Komisarzowi Rządu) przy okólniku M. S. Wewn. Nr. 222 z 1929 r. Ministerstwo prosi o odwrotne przedłożenie wykazu urzędów i inst., podległych Panu Wojewodzie, które posiadają rachunki bieżące w Kasach Skarbowych, znajdujących się w okręgach innych Izb Skarbowych, niż te urzędy.

W razie nieposiadania takich rachunków należy zawiadomić o tem Ministerstwo.

Jednocześnie nadmienia się, że w przyszłości otwierać rachunki bieżące w Kasach Skarbowych okręgu innych Izb Skarbowych można jedynie za uzyskaniem zgody Ministerstwa Skarbu oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

19.

Pismo Nr. OB. 3344

z 13 stycznia 1930 r.

o zarachowywaniu kwot niepodjętych przez interesantów.

Do
P. P. Wojewodów

Na zapytanie niektórych urzędów — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że reszty zaliczek na ogłoszenia o zmianie nazwisk, które nie mogą być zwrócone petentom, należy przelać z funduszu specjalnego na dochód budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Dz. II „Województwa i Starostwa" § 8 „różne dochody".

20.

KOMUNIKAT GŁÓWNEGO URZĘDU STATYSTYCZNEGO

w sprawie zgłaszania wartości przesyłek pocztowych, wysyłanych zagranicę.

Główny Urząd Statystyczny stwierdził, że niewłaściwe podawanie wartości przesyłek pocztowych (towarów) wysyłanych zagranicę w ruchu pocztowym (karta zgłoszenia statystycznego wzór Nr. 4) spowodowane jest podawaniem wartości asekuracyjnej (ubezpieczeniowej), uwidocznionej w t. zw. adresie pomocniczym, jako wartości rzeczywistej tych przesyłek.

Ponieważ w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 10 listopada 1921 r. o statystyce celnej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 783) nienależyte wypełnianie kart zgłoszenia statystycznego powoduje zastosowanie sankcyj karnych, przewidzianych w art. 51 i 54 ustawy karno-skarbowej z dn. 2.VIII.1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609) Główny Urząd Statystyczny przypomina, że wartość przesyłki pocztowej (towaru) deklarowana dla celów statystyki handlu zagranicznego na wzorze karty zgłoszenia Nr. 4 winna być rzeczywista.

Główny Urząd Statystyczny wyjaśnia, że wartość rzeczywista, zgłaszana dla celów statystyki handlu zagranicznego w karcie zgłoszenia Nr. 4 nie stoi w żadnym związku z wysokością wartości ubezpieczenia, uwidocznioną w adresie pomocniczym. W szczególności wartość rzeczywista zgłaszana dla celów statystyki handlu zagranicznego może przewyższać maksymalną wysokość ubezpieczenia (1000 fr. zł.). Podanie wartości rzeczywistej w karcie zgłoszenia statystycznego wzoru Nr. 4 nie dotyczy w niczem praw nadawcy do odszkodowania, (w wysokości uwidocznionej w adresie pomocniczym), należnego w wypadkach wyszczególnionych w § 12 rozporządzenia Ministra Poczt i Telegrafów z dn. 21 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9/22, poz. 62).

V.

Nowe książki i czasopisma

21.

„Polska Gospodarcza".

Czyniąc zadość życzeniu niektórych Ministerstw, biorących udział w wydawaniu Tygodnika „Przemysł i Handel" i mając na uwadze.

że pismo to obecnie obejmuje już całokształt polskich zagadnień gospodarczych, Pan Minister Przemysłu i Handlu — stosownie do wniosku Redakcji wydawnictwa polecił zmienić z dniem 1-m b. m. t. j. w dziesiątą rocznicę istnienia pisma, tytuł wydawnictwa, który odtąd będzie brzmiał: „*Polska Gospodarcza*". Ten nowy tytuł bardziej bowiem podkreśla nazewnątrz obecny szeroki zakres redakcyjny pisma.

Pismo nie zmienia ani charakteru, ani zakresu informacyjnego i będzie stanowiło poza zmianą tytułu — dalszy ciąg dotychczasowego Tygodnika „Przemysł i Handel". Również i skład personalny Redakcji wydawnictwa nie ulegnie żadnym zmianon. Wszelkie zaś prawa i zobowiązania b. Tygodnika „Przemysł i Handel" przejmuje Tygodnik „Polska Gospodarcza" w całości.

A. Zalecone do użytku

22.

Atlas Statystyczny Rzeczypospolitej Polskiej.

Nakładem Głównego Urzędu Statystycznego ukazał się *Atlas Statystyczny Rzeczypospolitej Polskiej*, przedstawiający obrazowo, w kartogramach i wykresach dane statystyczne dotyczące całokształtu stosunków gospodarczych i społecznych Rzeczypospolitej. Atlas jest uzupełnieniem i uplastycznieniem Rocznika Statystycznego i jest doprowadzony do najnowszych czasów. Odznacza się szerokością, prostotą w rozwiązywaniu obrazowem zagadnień oraz wielką przejrzystością. Tablice odbito w kilkunastu kolorach, na trwałym papierze, b. wykwintnie. Atlas jest niezbędnym podręcznikiem dla nauki o Polsce współczesnej.

Książkę tę zaleca się do użytku wszystkich władz i urzędów administracji ogólnej państwowych i samorządowych.

Książkę można nabywać we wszyskich księgarniach, oraz w Głównym Urzędzie Statystycznym, Warszawa Al. Jerozolimskie 32, po cenie 20 zł. za egzemplarz.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

23.

Teslar Tadeusz — **„Wojna musi wybuchnąć".**

Nakładem T-wa wydawniczego „Polska Zjednoczona" ukazała się książka Tadeusza Teslara p. t. „Wojna musi wybuchnąć". Książka ta demaskuje i oświetla tendencje wojenne zawarte w oficjalnym „programie międzynarodówki komunistycznej" z r. 1927. Książka może mieć znaczenie dla propagandy antykomunistycznej.

Książka ta może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych i policji państwowej.

Książkę można nabywać po cenie 2 zł. we wszystkich księgarniach.

24.

Kawałkowski Aleksander — **„Od rozbiorów do zjednoczenia".**

Nakładem T-wa „Polska zjednoczona" — ukazała się książka A. Kawałkowskiego p. t. „Od rozbiorów do zjednoczenia". Książka ta zawiera kilkadziesiąt szkiców historycznych odnoszących się do najważniejszych zdarzeń dziejowych od schyłku XVIII w. aż do odzyskania niepodległości i do ostatniej wojny z Rosją. Książka jest napisana interesująco i barwnie i może być bardzo pożyteczna dla odświeżenia w pamięci walk Polski o niepodległość. Książka może być ponadto użyta jako materjał do przemówień, pogadanek i referatów okolicznościowych — z okazji przypadających rocznic wypadków z okresu walki o niepodległość.

Książka ta może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych, oraz urzędy komunalne.

Książkę można nabywać we wszystkich księgarniach po cenie 8 zł., a przy zamówieniach zbiorowych u autora, z ustępstwem 40%.

VI.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 30 listopada 1929 r.

P. Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z dnia 7.XI 29 r. mianował:

naczelnika wydziału i wicewojewodę krakowskiego Dr. Ducha Kazimierza — dyrektorem departamentu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w IV st. sł.

naczelnika Wydziału w Głównym Urzędzie Statystycznym Szturm de Sztrema Edwarda — dyrektorem Głównego Urzędu Statystycznego w IV st. sł.

dyrektora departamentu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych Strzeleckiego Jana — naczelnikiem wydziału w IV st. sł. w Głównym Urzędzie Statystycznym.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

M i a n o w a n i:

prow. rejestrator w X st. sł. Lewicka Helena — rejestratorem w dotychczasowym X st. sł. dnia 8.XI 29 r.

Dr. Kurczyński Jerzy — do odwołania referendarzem w VII st. sł. dnia 16.XI 29 r.

pracownik kontraktowy w IX grupie uposażenia Rolke Roman — do odwołania sekretarzem w IX st. sł. dnia 21.XI 29 r.

prow. radca ministerjalny w VI st. sł. Dr. Wyrod-Przyborowski Marcin — radcą ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł. dnia 23.XI 29 r.

Zwolnieni ze służby:

radca ministerjalny w V st. sł. Zbrowski Marjan — dnia 8.XI 29 r.

radca ministerjalny w VI st. sł. Pastuszyński Stanisław z dniem 7.XII 29 r.

Przeniesiony:

pozostający w stanie nieczynnym urzędnik VII st. sł. w Państwowym Zakładzie Zdrojowym w Ciechocinku Jamioła Władysław powołany do służby czynnej w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w dotychczasowym charakterze i stopniu służbowym z dniem 1.XII 29 r.

B) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowany:

prow. kierownik oddziału w VI st. sł. w Państwowej Szkole Higjeny w Warszawie Dr. Nowakowski Brunon — kierownikiem oddziału tejże Szkoły w VI st. sł. dnia 6 XI 29 r.

C) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie:

naczelnikowi wydziału w V st. sł. Mikoszowi Janowi poruczono pełnienie funkcyj wicewojewody krakowskiego dnia 23.XI 29 r.

starosta grodzki w VI st. sł. w Krakowie Dr. Styczeń Stanisław — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 23.XI 29 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Lublinie:

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Pieńkowski Stanisław — do odwołania referendarzem w VII st. sł. dnia 19.XI 29 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. Bużański Mikołaj — inspektorem wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 29.XI 29 r.

w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu:

prow. starosta pow. w VI st. sł. w Nowym Sączu Dr. Typrowicz Wawrzyniec — naczelnikiem wydziału w V st. sł. z poruczeniem funkcyj wicewojewody poznańskiego dnia 4.XI 29 r.

major W. P. w stanie spoczynku Chrapowicki Józef — do odwołania radcą wojewódzkim w VI st. sł. dnia 23.XI 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Warszawie:

urzędnik adm. II kategorji w VII st. sł. Gierlicki Ludwik — referendarzem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 8.XI 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie:

radca wojewódzki w VI st. sł. Pawlikowski Michał — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 23.XI 29 r.

W Urzędzie Wojewódzkim Wołyńskim w Łucku:

radca wojewódzki w VI st. sł. Twerdochlib Meliton — naczelnikiem wydziału w V st. sł. dnia 23.XI 29 r.

W Komisarjacie Rządu w Warszawie:

prow. radca wojewódzki w VI st. sł. Tarnowski Tadeusz — do odwołania naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 7.XI 29 r.

Przeniesieni:

naczelnik wydziału w V st. sł. i wicewojewoda poznański Gronziewicz Zygmunt do Urzędu Wojewódzkiego w Warszawie — w charakterze naczelnika wydziału w V st. sł. z poruczeniem funkcyj wicewojewody warszawskiego dnia 4.XI 29 r.

referendarz w VII st. sł. Bielski Jan Eugenjusz — z Wołyńskiego Urzędu Wojewódzkiego do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi dnia 5.XI 29 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. Peretjatkowicz Tadeusz — z Komisarjatu Rządu w Warszawie do Urzędu Wojewódzkiego w Białymstoku dnia 7.XI 29 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. Iwanicki Juljan — ze Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego do Dyrekcji Policji w Katowicach dnia 30.XI 29 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie Puskarczyk Karol — dnia 4.X 29 r.

pozostający w stanie nieczynnym radca wojewódzki w VI st. sł. w Pomorskim Urzędzie Wojewódzkim Dr. Chmielecki Stanisław — dnia 29.XI 29 r.

radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Stanisławowie Dyduszyński Marjan — dnia 23.XI 29 r.

referendarz w VII st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie Dr. Pawik Konstanty — dnia 26.XI 29 r.

pozostający w stanie nieczynnym radca wojewódzki w VI st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Tarnopolu Pieniążkiewicz Franciszek — dnia 26.XI 29 r.

Zmarł:

prow. naczelnik wydziału w VI st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim Sambor-Trojanowski Stanisław—dnia 11.XI 29 r.

D) We władzach powiatowych:

Mianowani:

prow. inspektor lekarski w VI st. sł. w Poleskim Urzędzie Wojewódzkim Dr. Anzelm Oskar — do odwołania lekarzem powiatowym w VI st. sł. w starostwie powiatowem w Brześciu n/B. dnia 6.XI 29 r.

prow. lekarz powiatowy w VII st. sł. w starostwie powiatowem w Puławach Dr. Kowalski Mieczysław — lekarzem powiatowym w VII st. sł. tamże dnia 6.XI 29 r.

asesor w VII st. sł. w starostwie powiatowem w Piotrkowie Pączkiewicz Władysław — referendarzem w VII st. sł. dnia 19.XI 29 r.

naczelnik wydziału w V st. sł. w Urzędzie Wojewódzkim w Wilnie Dworakowski Włodzimierz—starostą grodzkim w Bydgoszczy w dotychczasowym V st. sł. dnia 23.XI 29 r.

prow. starosta powiatowy w V st. sł. „ad pers" w Zamościu Pryziński Jan—starostą powiatowym w Zamościu w V st. sł. „ad pers." dnia 23.XI 29 r.

płk. dypl. W. P. Pożerski Mieczysław — do odwołania starostą grodzkim w Gdyni w VI st. sł. dnia 28.XI 29 r.

prow. referendarz w VII st. sł. w starostwie w Łomży Stefanus Erazm — do odwołania starostą powiatu szczuczyńskiego w Grajewie w VII st. sł. dnia 26.XI 29 r,

radca wojewódzki w VI st. sł. i kierownik starostwa grodzkiego w Gdyni Staniszewski Władysław—starostą grodzkim w Toruniu w dotychczasowym VI st. sł. dnia 28.XI 29 r.

referendarz VII st. sł. i kierownik starostwa w Szczuczynie Siellawo Józef — starostą powiatowym w Szczuczynie w dotychczasowym VII st. sł. dnia 29.XI 29 r.

Przeniesieni:

referendarz w VII st. sł. Brzozowski Franciszek — ze starostwa w Równem do Wołyńskiego Urzędu Wojewódzkiego w Łucku dnia 8.XI 29 r.

referendarz w VII st. sł. Dr. Gergowicz Stefan — ze Starostwa powiatowego we Lwowie do Urzędu Wojewódzkiego we Lwowie dnia 22.XI 29 r.

prow. asesor w VIII st. sł. Łojewski Stanisław Józef — ze Starostwa w Kosowie poleskim do Starostwa w Radzyminie dnia 19.XII 29 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Godlewski Mikołaj — ze Starostwa w Mławie do Starostwa w Płocku dnia 23.XI 29 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Gancarczyk Bronisław—ze Starostwa w Makowie Mazowieckim do Starostwa w Grójcu dnia 23.XI 29 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Gadomski Jan — ze Starostwa w Pułtusku do Starostwa w Mińsku Maz. dnia 23.XI 29 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Kowalski Tadeusz — ze Starostwa w Mińsku Maz. do Starostwa w Makowie Maz. dnia 23.XI 29 r.

prow. starosta powiatowy w VII st. sł. Koch Ryszard—ze Starostwa w Krasnymstawie do Starostwa w Pułtusku dnia 23.XI 29 r.

starosta powiatowy w VI st. sł. Wyszkowski Włodzimierz — ze Starostwa w Grójcu do Starostwa w Mławie dnia 23.XI 29 r.

referendarz w VII st. sł. Androchowicz Roman — ze Starostwa w Brzozowie do ekspozytury starostwa brzozowskiego w Dynowie z poruczeniem kierownictwa tej ekspozytury dnia 26.XI 29 r.

referendarz w VII st. sł. Adam Kazimierz—ze Starostwa w Trembowli do Starostwa grodzkiego w Białymstoku — dnia 26.XI 29 r.

referendarz w VII st. sł, Lubański Józef—ze Starostwa w Baranowiczach do Starostwa w Suwałkach dnia 30.XI 29 r.

referendarz w VII st. sł. Wańko Piotr — ze Starostwa nieszawskiego do Starostwa w Grójcu — dnia 29.XI 29 r.

referendarz w VII st. sł. Dr. Juras Franciszek — z Dyrekcji Policji w Katowicach do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego dnia 29.XI 1929 r.

lekarz powiatowy w VII st. sł. Dr. Nieć Ludwik ze Starostwa w Brodach do Starostwa w Wieluniu — dnia 12.XI 29 r.

unieważniono przeniesienie referendarza w VII st. sł. Cebrowskiego Stanisława do Urzędu Wojewódzkiego w Łodzi i pozostawiono go nadal w Starostwie w Łęczycy — dnia 28.XI 1929 r.

unieważniono przeniesienie referendarza w VII st. sł. Czerwińskiego Henryka do Starostwa w Łęczycy i pozostawiono go nadal w Starostwie w Słupcy dnia 29.XI 29 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

referendarz w VII st. sł. w Starostwie w Pińczowie Jaroszyński Józef—dnia 2.XI 29 r.

lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie w Rudkach Dr. Dżułyński Witold z dniem 30.XI 29 r.

lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie w Dąbrowie Dr. Kurzyniec Wojciech — z dniem 30.XI 29 r.

lekarz powiatowy w VII st. sł. w Starostwie w Jaśle Dr. Zatłokal Rudolf — z dniem 30.XI 29 r.

Sprostowanie.

W Nr. 18 Dziennika Urzędowego na str. 71 w wierszu 10 od góry (w komunikacie o mianowaniu Fiali Kazimierza zamiast: Starostą grodzkim w Białymstoku" — powinno być: „Starostą powiatowym w Krasnymstawie".

Drukarnia Policyjna, Warszawa, ul. Długa 38.